

Bahá'u'lláh

Bahá'u'lláhs skrifter gir svar på evige teologiske og filosofiske spørsmål som har opptatt menneskeheten siden antikken – spørsmål som “Hvem er Gud?” “Hva er godhet?” og “Hvorfor er vi her?” Han tar også for seg moderne spørsmål fremsatt av samtidens tenkere. Han belyser menneskenaturens grunnleggende motivasjon. Han gir svar på om fred i det hele tatt er mulig. Og han forklarer hvordan Gud sørger for menneskehetens sikkerhet og velferd.

MIDTEN AV det nittende århundre var det “Sorte hull” i Teheran et av de verste fangehullene i Midt-Østen. Det var tidligere brukt som et underjordisk basseng for et offentlig bad, og dets eneste adkomst var en trang passasje ned tre bratte trapper med steintrinn. Fangene krøp sammen i skitten der de vansmektet i hullets mørke dysterhet og den kalde og kvalmende underjordiske atmosfæren.

Dette dystre fangehullet ble scenen for den mest sjeldne og høyest verdsatte av alle religiøse hendelser: et dødelig menneske, menneskelig i andre henseende, ble kalt av Gud til å bringe en ny religiøs åpenbaring til menneskeheten.

Året var 1852, og mannen var en persisk adelsmann, i dag kjent som Bahá'u'lláh. Under hans fangenskap i Teherans “Sorte hull”, mens han satt med føttene i stokker og med en 50 kilos lenke rundt halsen, mottok Bahá'u'lláh en visjon om Guds vilje for menneskeheten.

Hendelsen kan sammenlignes med de andre store øyeblikk i fjern fortid da Gud åpenbarte seg for sine tidligere budbringere: da Moses sto foran den brennende busk; da Buddha ble opplyst under Bodhi-treet; da den Hellige Ånd i form av en due steg ned over Jesus eller da erkeengelen Gabriel viste seg for Muhammed. [fortsetter på side 20]

◀ *Inngangen til Bahá'u'lláhs gravmæle i nærheten av Akka, Israel.*

*“Dette er
Dagen da Guds
ypperste gaver
er blitt utøst over
menneskene,
Dagen da hans
mektigste nåde er
blitt inngytt i alle
skapte ting.”*

— BAHÁ'U'LLÁH

Bábí-bevegelsen, forløper for bahá'í-troen

Hvorfor bahá'íene anser 1844 som begynnelsen av sin tro

Den første delen av det nittende århundre var en periode med messianske forventninger i mange land. Oppriktige troende med ulike religiøse bakgrunn vendte seg til sine respektive trossamfunn for å forstå den økende forandringsprosessen som fant sted, opprørt over følgene av vitenskapelige undersøkelser og industrialisering.

I Europa og Amerika trodde grupper som Tempelordenen og tilhengerne av William Miller at de hadde funnet bevis i sine hellige skrifter som støttet deres overbevisning om at historien hadde tatt slutt, og at Jesu gjenkomst var nær. En påfallende lik utvikling var i gjære i Midtøsten i troen på at profetier i Koranen og islamske tradisjoner var nær ved å bli oppfylt.

Den aller mest dramatiske av disse tusenårsbevegelsene vokste frem i Iran. Den samlet seg om personen og læren til en ung kjøpmann fra byen Shiraz, kjent fra historien som Báb. Fra 1844 til 1863 ble persere fra alle samfunnslag fanget i en storm av håp og oppgløddhet som ble vekket av Bábs kunnngjøring om at Guds Dag var nært forestående og at han selv var den som var lovet i islamske skrifter. Menneske-

heten sto, sa han, på terskelen til en æra som ville bli vitne til en forvandling av alle aspekter i livet.

På noen måter kan Bábs rolle sammenlignes med døperen Johannes' i grunnleggelsen av kristendommen. Báb var Bahá'u'lláhs forløper: hans viktigste oppgave var å forberede veien for Bahá'u'lláhs komme. Følgelig betrakter bahá'íene grunnleggelsen av bábí-troen som synonym med grunnleggelsen av bahá'í-troen – og dens hensikt var oppfylt da Bahá'u'lláh i 1863 kunnngjorde at han var Den Lovede som Báb hadde forutsagt.

En selvstendig religion

Báb grunnla imidlertid sin særegne og selvstendige religion. Denne religionsåpenbaringen, kjent som bábí-troen, utviklet sitt eget sterke samfunn med egne hellige skrifter og satte sitt eget uutslettelige preg på historien.

Bábí-troen ble grunnlagt 23. mai 1844 da Báb, som da var en 25 år gammel kjøpmann i den iranske byen Shiraz, kunnngjorde at han var islams lovede Qa'im, "han som vil oppstå". Selv om den unge kjøpmannens navn var Siyyid 'Ali-Muhammad, tok han tittelen "Báb" som betyr "Port" eller "Dør" på arabisk. Hans komme, forklarte Báb, representerte portalen hvor Guds universelle budbringer som hele menneskeheten ventet på, snart ville komme til syne.

▼ Den øverste delen av bygningen hvor Báb erklærte sin misjon den 23. mai 1844 i Shiraz, Iran.

Skriftlige beretninger viser at Báb var et spesielt barn. Han var født 20. oktober 1819 og la for dagen en overraskende visdom og høysinnethet som minnet om den unge Jesus. Da han ble voksen, arbeidet han sammen med onkelen i familieforetagendet, et handelshus. Hans integritet og fromhet vant respekt hos andre kjøpmenn. Han var også kjent for sin gavmildhet overfor de fattige.

Etter sin kunngjøring tiltrakk Báb seg raskt tilhengere, og den nye religiøse bevegelsen spredte seg over Iran som en løpeild. Denne veksten vakte motstand og forfølgelser – spesielt i religiøse kretser som så en trussel mot sin egen makt og prestisje. Báb ble fengslet flere ganger under disse forfølgelsene.

Hans viktigste verk, *Bayanen*, opphevet visse muslimske lover og erstattet dem med nye som var relevante for en mer moderne tid. *Bayanen* understreket viktigheten av en høy moralsk standard med spesiell vekt på et rent hjerte og et rent motiv. Den tok også til orde for å fremme kvinnes og de fattiges stilling og for utdanning og nyttige former for vitenskap.

Det sentrale tema i *Bayanen* var den nært forestående tilsynekomsten av en annen budbringer fra Gud, en som ville være mye større enn Báb, og hvis misjon ville være å innvie fredens og overflodens tidsalder som så lenge hadde vært lovet i islam så vel som i jødedommen, kristendommen og alle de andre verdensreligionene.

Forfølgelse og henrettelse

Hjerte og sinn hos de som hørte Báb's budskap, var fastlåst i et forståelsesbilde som hadde forandret seg lite siden middelalderen. Ved å kunngjøre en helt ny religion, var Báb i stand til å hjelpe sine tilhengere med å bryte helt ut av den islamske referanserammen og mobilisere og forberede dem til Bahá'u'lláhs komme.

Dristigheten i denne kunngjøringen – som fremsatte visjonen om et helt nytt samfunn – skapte intens frykt i etablerte religiøse og verdslige kretser. Som en følge av dette, utviklet det seg raskt forfølgelser av *abá'íene*. Báb's motstandere argumenterte til sist med at han ikke bare var en kjetter, men en farlig opprører. Myndighetene besluttet å henrette ham.

Den 9. juli 1850 ble dødsdommen fullbyrdet på torget foran militærkasernene i Tabriz. Rundt 10 000 mennesker hadde samlet seg på takene av kasernene og husene som hadde utsikt til torget. Báb og en ung tilhenger ble hengt opp på veggen

▲ *Báb's levninger er begravd under dette gravmælet på Karmelfjellet i Haifa, Israel. Báb's gravmæle er et av de helligste stedene i verden for bahá'íene.*

med to rep. Et regiment på 750 kristne, armenske soldater som var stilt opp på tre rekker med 250 i hver, åpnet ild i tre salver som fulgte hverandre. Himmelen mørknet og hele plassen ble skjult av den tette røyken fra kruttet og støvet som skuddene virvlet opp.

I følge en beretning overlevert til det britiske utenrikskontor, var ikke Báb å se da røyken hadde lagt seg. Hans følgesvenn sto på bakken uten sår og uberørt av kulene. Repene som han og Báb var blitt hengt opp med, var derimot sønderrevet.

Báb ble funnet i cellen sin, der han gav en siste veiledning til en av sine tilhengere. Tidligere på dagen, da vaktene var kommet for å ta ham til henrettelsesstedet, hadde Báb advart dem med at ingen "jordisk makt" kunne få ham til å tie før han hadde sagt alt han ønsket å si. Nå, da vaktene kom for andre gang, kunngjorde Báb rolig: "Nå kan dere oppfylle hensikten deres."

For andre gang ble Báb og hans unge følgesvenn ført frem for henrettelse. De armenske troppene nektet å skyte igjen, og en muslimsk eksekusjonspeletong ble samlet og beordret til å skyte. Denne gangen ble kroppene splintret, knoklene og kjøttet ble blandet til en masse. Overraskende nok var ansiktene deres nærmest urørt.

Bahá'u'lláhs opplevelse i det Sorte hull var begynnelsen til en prosess med religiøs åpenbaring som i løpet av de neste førti år førte til produksjonen av de tusenvis av bøker, tavler og brev som utgjør kjernen i bahá'í-troens hellige skrifter. I disse skrifterne skisserte han en struktur for gjenoppbygging av det menneskelige samfunn på alle plan: åndelig, moralsk, økonomisk, politisk og filosofisk.

I fortiden har Guds budbringere for det meste presentert sin lære for menneskeheten ved å snakke eller preke. Disse ytringene ble så nedtegnet av andre, noen ganger i løpet av budbringerens liv, andre ganger senere fra tilhengers hukommelse. Grunnleggeren av bahá'í-troen tok imidlertid selv penn og papir fatt og skrev ned for menneskeheten den åpenbaringen han mottok. Enkelte ganger diktet han budskapet sitt til tilhengere som tjente som sekretærer.

Bahá'u'lláh tok ikke for seg bare de evige teologiske og filosofiske spørsmålene som har opptatt menneskeheten siden antikken – spørsmål som “Hvem er Gud?” “Hva er godhet?” og “Hvorfor er vi her?” – men også spørsmål fra samtidens tenkere: Hva er det som motiverer den menneskelige natur? Er fred virkelig mulig? Bryr Gud seg fortsatt om menneskeheten?

Bahá'u'lláhs ord er kilden til bahá'í-samfunnets inspirasjon, kreative energi og den moralske holdning som preger samfunnets medlemmer.

▲ *Dette huset var Bahá'u'lláhs bolig i Adrianopel (Edirne, Tyrkia) like før hans siste landsforvisning til fangebyen Akka. Huset er fullstendig renoverert, og bahá'íene anser det som et hellig sted.*

Bahá'u'lláh, hvis navn betyr “Guds Herlighet” på arabisk, ble født 12. november 1817 i Teheran som sønn av en velstående regjeringsminister, Mirza Buzurg-i-Nuri. Han fikk navnet Husayn-'Ali og hans familie kunne spore forfedrene tilbake til de store dynastiene i Irans storhetstid. Bahá'u'lláh levde som en prins da han var ung, og fikk en utdanning som først og fremst var konsentrert om rideferdigheter, sverdføring, kalligrafi og klassisk poesi.

I oktober 1835 giftet Bahá'u'lláh seg med Asiyih Khanum, datter av en annen adelsmann. De fikk tre barn: en sønn, 'Abdu'l-Bahá, født i 1844, en datter, Bahiyih, født i 1846 og en sønn, Mihdi, født i 1848. Bahá'u'lláh takket nei til ministerkarrieren som lå åpen for ham i regjeringen og valgte i stedet å vie sin tid til en rekke filantropiske aktiviteter som tidlig på 1840-tallet hadde gitt ham et ry som “De fattiges far”. Denne privilegerte tilværelsen smuldret raskt etter 1844 da Bahá'u'lláh ble en av de ledende talsmenn for bábí-religionen.

Som forløper for bahá'í-troen, feide bábí-religionen over Iran som en virvelvind – og forårsaket en intens forfølgelse fra re-

ligiøse kretser. Etter henrettelsen i 1850 av dens grunnlegger, Báb, ble Bahá'u'lláh arrestert og brakt til Teheran til fots og i lenker. Innflytelsesrike medlemmer av hoffet og prestskapet krevde en dødsdom. Bahá'u'lláh ble imidlertid beskyttet av sitt personlige ry og den sosiale stilling som hans familie hadde, så vel som av protester fra vestlige ambassader.

I stedet for henrettelse, ble han derfor i 1852 kastet i det beryktede "Sorte hull". Myndighetene hadde håp om at dette ville resultere i hans død. I stedet ble fangehullet fødestedet for en ny religiøs åpenbaring.

Bahá'u'lláh tilbrakte fire måneder i det "Sorte hull", og i løpet av den tiden fikk han reflektert over rekkevidden av sin misjon. "Jeg var bare et menneske som alle andre, i søvn på mitt leie, da se – den overmåte herliges briser strøk hen over meg og gav meg kunnskap om alt som har vært," skrev han senere. "Dette er ikke en ting fra meg, men fra en som er allmektig og allvitende. Og han ba meg oppløfte min røst mellom jord og himmel..."

Landsforvisning

Ved løslatelsen ble Bahá'u'lláh forvist fra sitt hjemland – noe som ble begynnelsen på førti års landsforvisning, fengsling og forfølgelse. Han ble først sendt til Bagdad hvor han ankom i april 1853. Tolv måneder senere forlot han byen og dro til

En engelsk forskers møte med Bahá'u'lláh

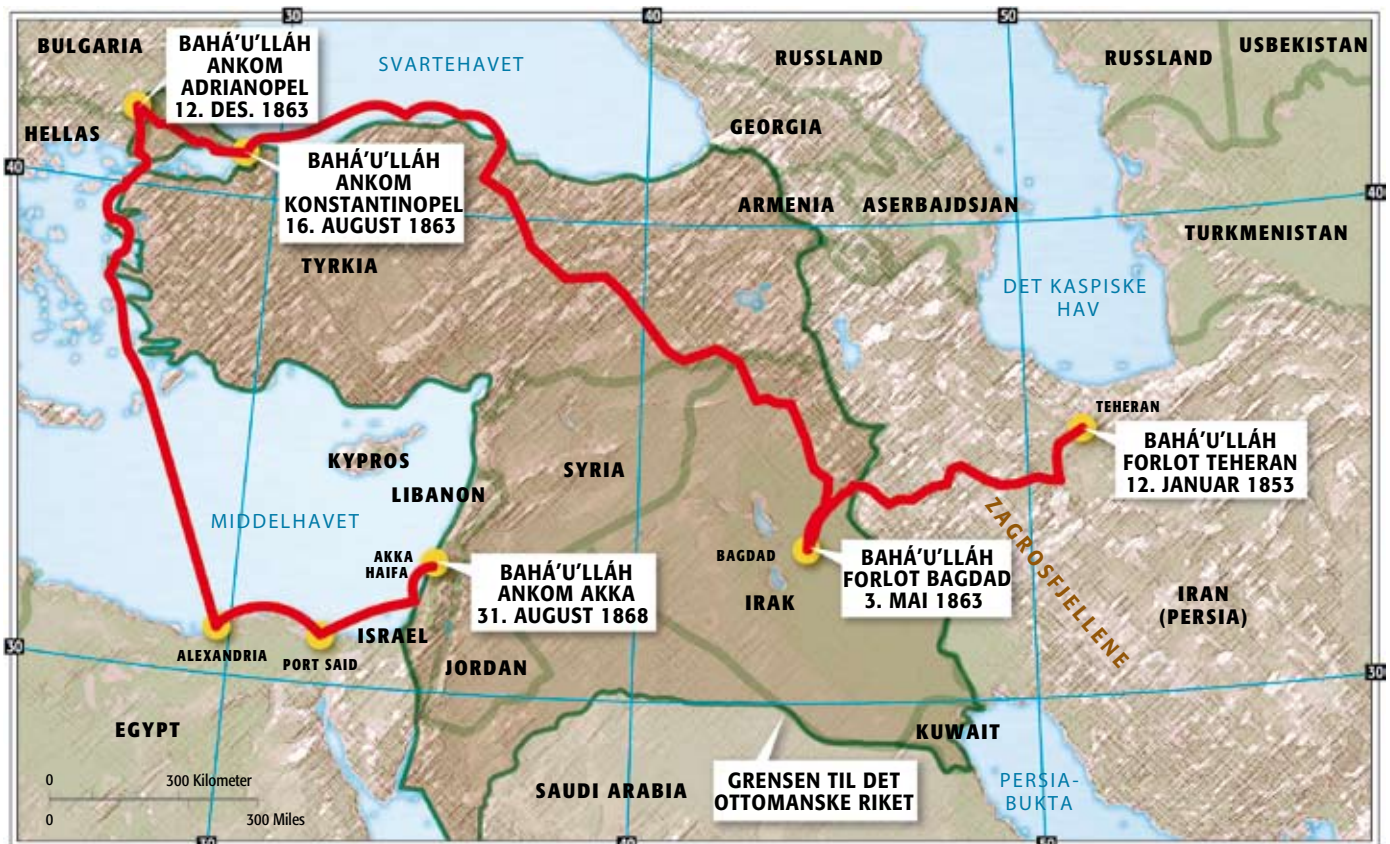
I 1890 møtte den kjente orientalforskeren fra Cambridge, Edward G. Browne, Bahá'u'lláh. Han var den eneste fra Vesten som møtte ham og skrev en beretning om sin opplevelse. Browne som besøkte Bahá'u'lláh i hans bolig i nærheten av Akka, beskrev møtet slik:

Hans ansikt vil jeg aldri kunne glemme, skjønt jeg ikke kan beskrive det. Disse gjennomtrengende øyne syntes å kunne lese selve ens sjel; makt og autoritet stod skrevet på denne høye panne. ... Det var unødig å spørre i hvis nærhet jeg stod, da jeg bøyd meg for en som er gjenstand for en hengivenhet og kjærlighet som konger kunne misunne ham og keisere forgjeves sukker etter!

En mild, verdig røst bad meg ta plass, og fortsatte så: "Løvet være Gud at du har nådd frem! ... Du er kommet for å besøke en fange og en forvist... Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for nasjonene, og dog stempler de Oss som en opprører som fortjener fengsel og forvisning... Denne strid og denne blodsutgytelse må opphøre, og alle mennesker bli som én slekt og én familie.... La ikke et menneske æres for dette at han elsker sitt land; la ham heller æres for dette at han elsker hele menneskeheten."

den fjellrike villmarken i Kurdistan hvor han bodde helt alene i to år og reflekterte over følgene av oppgaven som han var blitt kalt til. Perioden i Kurdistan minner om tilsvarende perioder med tilbake-trekning som grunnleggerne av de andre store verdensreligionene hadde, så som Buddhas vandring, de førti døgn som Kristus tilbrakte i ørkenen og Muhammeds

▼ Kart som viser reiseruten for Bahá'u'lláhs landsforvisninger.

*“Han har måttet
bo i den ødsligste
av alle byer,
slik at han kan
oppbygge dine
tjeneres hjerter,
og har vært
villig til å lide
den dypeste
fornedrelse,
slik at dine
skapninger kan
bli opphøyet.”*

— BAHÁ'U'LLÁH

tilbaketrekning til hulen på Hirafjellet.

I 1856 vendte Bahá'u'lláh tilbake til Bagdad på oppfordring av de landsforviste bábíene. Under hans fornyede lederskap vokste bábí-samfunnet, og Bahá'u'lláhs ry som åndelig leder spredte seg. Av frykt for at anerkjennelsen av Bahá'u'lláh på nytt ville vekke stor entusiasme for bevegelsen i Persia, klarte sjahens regjering å presse de ottomanske myndighetene til å sende ham i eksil enda lenger bort.

Før de forlot Bagdad i april 1863, slo Bahá'u'lláh og hans tilhengere leir i en hage ved bredden av Tigris. Mellom 21. april og 2. mai 1863 erklærte Bahá'u'lláh for dem som var sammen med ham, at han var Den Lovede som var forutsagt av Báb – og som også var forutsagt i alle verdens hellige skrifter.

Hagen ble kjent for bahá'íene som Ridvanhagen, som betyr “paradis” på arabisk. Minnet om den tolv dager lange perioden som ble tilbrakt der, feires som den mest gledesfylte av bahá'í-helligdagene, ridvanfestivalen.

3. mai 1863 red Bahá'u'lláh ut av Bagdad på sin vei til Konstantinopel, rikets hovedstad, fulgt av sin familie og utvalgte følgesvenner. Han hadde blitt en umåtelig populær og avholdt skikkelse. Øyenvitner beskrev avreisen i rørende vendinger og bemerker både tårene fra mange lærde, myndighetspersoner og tilskuere og den ære og respekt som myndighetene viste ham.

Etter fire måneder i Konstantinopel

ble Bahá'u'lláh sendt til Adrianopel (Edirne, Tyrkia), og kom dit 12. desember 1863. I løpet av de fem årene han tilbrakte der, fortsatte Bahá'u'lláhs ry å vokse, og han tiltrakk seg stor interesse fra lærde, tjenestemenn i regjeringen og diplomater.

Fra september 1867 skrev Bahá'u'lláh en rekke brev til verdens ledere, blant andre keiser Napoleon den tredje, dronning Victoria, kong Vilhelm den første, tsar Alexander den andre, keiser Franz Joseph, pave Pius den niende, sultan Abdul-Aziz og den persiske herskeren, Nasri'd-Din Shah.

I disse brevene erklærte Bahá'u'lláh

▲ Slik ser det nå ut i fengselscellen der Bahá'u'lláh først ble holdt innesperret i Akka.

▼ Da Bahá'u'lláh og hans familie først kom til Akka, ble de sperret inne i dette fengselet ved bredden av Middelhavet.

ALBATROSS PHOTOGRAPHY LIMITED

åpent sitt stade. Han snakket om daggryet for en ny tidsalder. Men først, advarte han, ville det skje katastrofale omveltninger i verdens politiske og sosiale orden. For å gjøre menneskehetens overgang lettere, oppfordret han verdens ledere til å strebe etter rettferdighet. Han tok til orde for generell nedrustning og oppfordret verdens herskere om å gå sammen i en eller annen form for samvelde av nasjoner. Bare ved å handle kollektivt mot krig, sa han, kunne de etablere varig fred.

Vedvarende angrep fra troens motstandere fikk imidlertid den tyrkiske regjering til å overføre de landsforviste til Akka, en beryktet fangeby i det ottomanske Palestina. Akka var verdens ende, det endelige mål for de verste mordere, landeveisrøvere og politiske avvikere. Akka lå innenfor en bymur med skitne gater og fuktige, triste hus. Byen hadde ingen ferskvannskilde, og luften ble ofte beskrevet som så fordervet at fugler som fløy over, ville falle døde ned

fra himmelen.

Til slike omgivelser var det at Bahá'u'lláh og hans familie kom 31. august 1868, den siste etappen i hans lange landsforvisning. Han kom til å tilbringe resten av livet, 24 år til, i Akka og området rundt byen. Til å begynne med var de innesperret i byens fengsel. Bahá'u'lláh og hans følgesvenner ble senere flyttet til et overfylt hus innenfor bymuren. De landsforviste, som av mange ble skildret som farlige kjettere, møtte fiendtlighet fra byens innbyggere. Til og med barna deres ble jaget i gatene og utsatt for steinkasting. Etter hvert som tiden gikk, trengte imidlertid ånden i Bahá'u'lláhs lære gjennom fanatismen og likegyldigheten. Til og med flere av byens guvernører og prester ble hengivne beundrere etter at de undersøkte troens læresetninger. Som i Bagdad og Adrianopel vant Bahá'u'lláhs moralske holdning etter hvert beundring og respekt fra folk flest i samfunnet.

▲ *Det helligste stedet i bahá'í-verdenen: Bahjí, hvilestedet for Bahá'u'lláhs jordiske levninger. Herskaphuset i Bahjí er omgitt av hager og blir besøkt av tusenvis av pilegrimer og andre hvert år. Deres fokus er det lille huset i hagen til høyre for hovedbygningen, hvor Bahá'u'lláhs fysiske levninger ligger begravd.*

Åpenbarings- prosessen

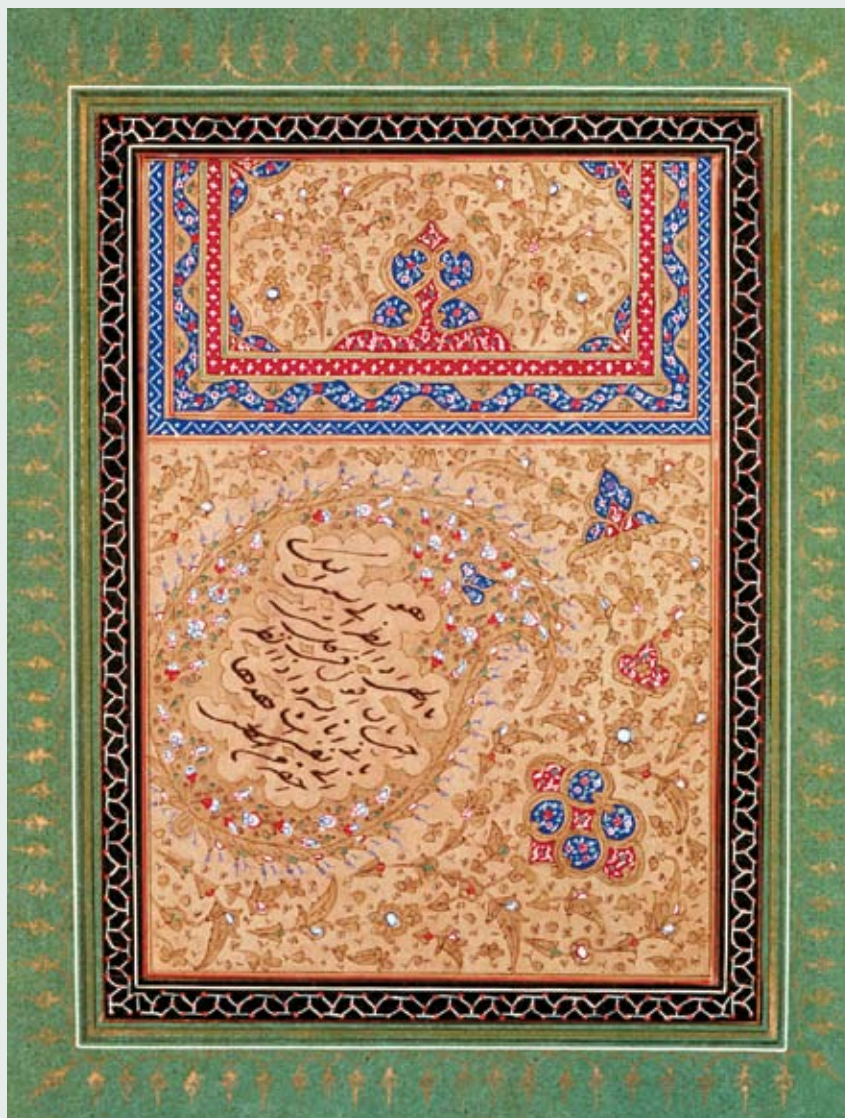
Hvordan Bahá'u'lláhs ord ble nedtegnet

Et enestående trekk ved Bahá'u'lláhs åpenbaring er hvor ekte de åpenbarte ordene er. Til forskjell fra for eksempel Kristi eller Buddhas læresetninger som ble nedskrevet mange år etter at de ble ytret, ble Bahá'u'lláhs ord nedskrevet og bekreftet samtidig som de ble åpenbart.

Åpenbaringsprosessen – som bahá'íene kaller det å frembringe Guds Ord – er beskrevet i flere historiske dokumenter. En observatør skrev følgende:

“Mirza Aqa Jan (Bahá'u'lláhs personlige sekretær) hadde et stort blekkhus på størrelse med en liten bolle. Han hadde også tilgang til ti-tolv pinner og store papirark som lå stablet. På den tiden ble alle brev som kom til Bahá'u'lláh, mottatt av Mirza Aqa Jan. Han brakte dem frem for Bahá'u'lláh, og etter å ha fått hans tillatelse, leste han dem. Etterpå ba [Bahá'u'lláh] ham om å ta opp sin penn og nedskrive tavlen som ble åpenbart som svar...

Så fort pleide han å skrive det åpenbarte ord at blekket i det første ordet knapt nok var tørt når hele siden var ferdig. Det så ut som om noen hadde dypet en hårløkk i blekket og ført den over hele siden. Etter hver åpenbaringsperiode ble originalmanuskriptet skrevet på nytt, og Bahá'u'lláh førte selv tilsyn med og godkjente den endelige versjonen.”

▲ Noe som er spesielt for bahá'í-troen, er at grunnleggerens originalskrifter er bevart. Ovenfor ser vi en tæle av Bahá'u'lláh i hans egen håndskrift. Den er senere blitt illustrert med dekorative utsmykninger i en stil som er vanlig i Midt-Østen.

◀ Det sentrale verket blant Bahá'u'lláhs skrifter er Kitáb-i-Aqdas, også kjent som Den Aller Helligste Bok, som beskriver de viktigste lover og prinsipper i bahá'í-åpenbaringen. I august 2000 mottok De forente staters Kongressbibliotek kopier av Aqdas på en rekke ulike språk, blant annet arabisk, dansk, tysk, engelsk, hindi, indonesisk, italiensk, portugisisk, russisk, spansk, thai og urdu. Her ser vi fra venstre to bahá'í-er som overrakte utgavene, og representanter for de ansatte ved Kongressbiblioteket som mottok dem: William P. Collins fra copyright-kontoret og bibliotekets medarbeider som anbefaler bahá'í-materiale; Allen Thrasher, leder for seksjonen for Sør-Asia; Helen Poe, sjef for den asiatiske avdelingen; Cheryl Adams fra avdelingen for humanistiske og sosiale vitenskapelige referanser; S. M. Waris Hamadani, en urdu-oversetter fra Pakistan og bahá'í og Mary Jane Deeb, en av bibliotekets spesialister i arabisk.

Det var i Akka at Bahá'u'lláhs viktigste verk ble skrevet. Det er best kjent blant bahá'íene ved sitt persiske navn, Kitáb-i-Aqdas (Den Aller Helligste Bok). Boken fremsetter de viktigste lover og prinsipper som skal overholdes av hans tilhengere og som danner grunnlaget for bahá'í-samfunnets administrasjon. [se side 43]

Sent på 1870-tallet fikk Bahá'u'lláh frihet til å flytte utenfor bymurene, og

tilhengerne hans kunne møte ham i relativ fred og frihet. Han flyttet inn i et herskaps-hus som var forlatt på grunn av pest og kunne der fortsette å vie seg til å skrive.

29. mai 1892 døde Bahá'u'lláh. Hans levninger ble lagt til hvile i et rom i hagen ved herskaps-huset som er kjent som Bahjí. For bahá'íene er dette det helligste stedet på jorda. ■

Bahá'u'lláhs skrifter

Som Torahan er for jødene, Bibelen for de kristne eller Koranen for muslimene, blir Bahá'u'lláhs samlede skrifter ansett som Guds Ord av bahá'íene. De danner grunnlaget for bahá'í-troen.

Mengden av skrifter som ble produsert av Bahá'u'lláh overstiger langt åpenbaringen til Guds budbringere som kom før ham. Bahá'u'lláh har selv anslått at hans samlede verk utgjør mer enn 100 bind dersom de ble utgitt som en samling bøker.

Skriftene karakteriseres av et bredt spekter av stilarter. Bahá'u'lláh skrev både på arabisk og persisk og viste at begge språk ble behersket på en mesterlig måte. Noen verk taler med Guds røst i opphøyet og vakker prosa. Andre er direkte utsagn om moral og etikk. Atter andre er mystiske og poetiske arbeider. Mange er brev til enkeltpersoner, kjent som tavler. Mange av disse er ennå ikke oversatt. Hans sentrale verk er imidlertid oversatt til de fleste større språk i verden, og utvalg av hans skrifter er oversatt til mer enn 800 språk.

Hjertet av Bahá'u'lláhs etiske lære finnes i en liten bok som heter "De Skjulte Ord", en samling aforismer som stammer fra den tidligste tiden av hans misjon. Han beskriver arbeidet som en sammenfatning av den åndelige veiledning som finnes i rekken av Guds åpenbaringer.

Bahá'u'lláhs fremste utredning av sin lære er en bok kalt "Kitáb-i-Íqán" (Visshetens bok). Kitáb-i-Íqán gir det fulle bilde av den guddommelige hensikt og tar for seg viktige spørsmål som alltid har stått sentralt i religiøst liv: Gud, menneskehetens natur, hensikten med livet og en åpenbarings funksjon.

Blant de mest kjente av Bahá'u'lláhs mystiske skrifter er "De syv daler". I poetisk språk følger dette mystiske arbeidet stadiene på sjelens reise mot

forening med sin Skaper.

Fremst blant Bahá'u'lláhs skrifter står "Kitáb-i-Aqdas" ("Den Aller Helligste Bok"). Aqdas, eller bahá'í-åpenbarings "Moderbok", ble åpenbart i de mørkeste dagene av hans fangenskap i Akka og er hovedkilden til lovene og institusjonene som Bahá'u'lláh utformet for den verdensorden som han unnfanget.

Arbeidet med å oversette de hellige skriftene til andre språk pågår stadig. Standarden for oversettelsesarbeidet til engelsk ble utarbeidet av Shoghi Effendi som ledet bahá'í-troen fra 1921 til 1957. [se side 63] Han var utdannet ved Oxford, og hans oversettelser gjenspeiler ikke bare en fantastisk mestring av det engelske språk, men også en autoritativ utredning om tekstenes betydning.

Da han tok utfordringen med å finne en engelsk stil som på en ærbødig måte ville formidle den opphøyde og følelsesmessige karakteren i Bahá'u'lláhs bruk av persisk og arabisk, valgte Shoghi Effendi en form for engelsk som minner om King James-versjonen av Bibelen. I samsvar med denne stilen valgte han også å bruke det maskuline pronomenet i henvisninger til Gud – selv om Bahá'u'lláhs skrifter gjør det klart at det ikke kan knyttes noe kjønn til Skaperen. Shoghi Effendi valgte også å gjøre utstrakt bruk av diakritiske hjelpetegn som en veiledning i uttalen av persiske og arabiske navn, en praksis som følges i hele bahá'í-samfunnet i dag.

Resultatet er en stil som fungerer som en bro mellom moderne engelsk og den stilen som Bahá'u'lláh benyttet på persisk og arabisk. Følgelig blir Shoghi Effendis engelske oversettelser, og ikke de arabiske og persiske originalene, benyttet for arbeidet med oversettelse til andre vestlige språk.

“Og siden der ikke kan være noe bånd av direkte samkvem til å forbinde den ene sanne Gud med hans skapning, og ingen likhet overhodet kan eksistere mellom det flyktige og det evige, det betingede og det absolutte, så har han forordnet at der i hver tidsalder og åpenbaringsperiode skal åpenbares en ren og plettfri sjel i jordens og himmelens riker.”

— BAHÁ'U'LLÁH